DZIENNIK URZĘDOWY

Generalnej Dyrekcji Poczt i Telegrafów

№ 30.	WARSZAWA, DNIA 26 LIPCA 1924.	ROK VI.

Ustawy i Rozporządzenia.

136

USTAWA
z dnia 3 czerwca 1924 r.
o poczcie, telegrafie i telefonie*).

Art. 1. Zakładanie, utrzymywanie i eksploatacja urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych jest wyłącznem prawem Państwa.

Władzą, powołaną do wykonania tego prawa, jest Minister Przemysłu i Handlu.

W rozumieniu niniejszej ustawy, o ile to nie jest inaczej zaznaczone, wyrażenia telegraf i telefon oznaczają także radjotelegraf i radjotelefon.

Art. 2. Prawo wyłączności państwowej co do poczty obejmuje w szczególności przyjmowanie, przesyłanie i doręczanie:

a) listów i kartek pocztowych;

b) czasopism i wydawnictw, wychodzących przynajmniej 12 razy do roku.

---

*) Ogłoszona w Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584.

Postanowienie to dotyczy także tego rodzaju przesyłek, pochodzących z zagranicy.

Art. 3. Postanowieniom art. 2 nie podlegają:

a) listy tak zamknięte, jak i otwarte, czasopisma i wydawnictwa, przesyłane za pośrednictwem umyślnego posłańca, o ile ani przesyłający, ani przenoszący nie trudnią się zawodowo zbieraniem, przenoszeniem i doręczaniem tych przesyłek, a posłaniec przenosi lub przewozi listy, czasopisma i wydawnictwa od jednej tylko osoby i w drodze powrotnej przesyłek takich dla innych osób nie zabiera;

b) czasopisma i wydawnictwa po roku od ich wydania.

Art. 4. W obrębie tej samej miejscowości dozwolone jest wysyłanie listów tak zamkniętych, jak i otwartych przez umyślnych posłańców; nie wolno jednak bez osobnego zezwolenia Ministra Przemysłu i Handlu otwierać zakładów dla rozsyłki wymienionych przesyłek.

Rozsyłka czasopism i wydawnictw w obrębie tej samej miejscowości lub w obrębie 15 klm. od miejsca wydania nie podlega zastrzeżeniu na rzecz Państwa.

Art. 5. Listów tak zamkniętych, jak i otwartych, pochodzących od różnych osób lub adresowanych do różnych osób, nie wolno wysyłać jako zbiorową przesyłkę bez względu na to, czy przewozu jej dokonywa się pocztą, czy też w inny sposób.

Art. 6. Poza czynnościami, zastrzeżonemi wyłączności (art. 2), Minister Przemysłu i Handlu ma prawo rozszerzyć działalność poczty na paczki i inne przedmioty, nadające się do transportu pocztowego, na przewóz osób i ich bagaży oraz na przekazywanie pieniędzy.

Art. 7. Prawo wyłączności państwowej co do telegrafu i telefonu obejmuje: zakładanie, utrzymywanie i eksploatację wszelkich urządzeń elektrycznych, służących do wysyłania, odbierania i przejmowania wiadomości na odległość.

Postanowienie to dotyczy także wysyłania, odbierania i przejmowania wiadomości na drodze elektrycznej w stosunkach z zagranicą.

Art. 8. Minister Przemysłu i Handlu jest upoważniony do udzielania, w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych, w zakresie ich kompetencji, osobom fizycznym i prawnym koncesji na zakładanie i eksploatację, a także zezwoleń na posiadanie i używanie urządzeń telegraficznych i telefonicznych, pod warunkami, określonemi w każdym poszczególnym wypadku koncesji lub zezwolenia, oraz do wyrażenia zgody na cedowanie tych koncesji i zezwoleń.

Jeżeli chodzi o urządzenia telegraficzne i telefoniczne, niezbędne dla potrzeb ruchu na kolejach prywatnych, Minister Przemysłu i Handlu winien udzielić koncesji w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych.

Urządzenia koncesjonowane winien koncesjonarjusz utrzymywać w dobrym stanie.

Wydzierżawienie lub sprzedaż Transatlantyckiej państwowej stacji radjotelegraficznej dokonane być może tylko w drodze ustawodawczej.

Każda koncesja na zakładanie i eksploatację i każde zezwolenie na posiadanie i używanie odbiorczych urządzeń radjotelegrficznych lub radjotelefonicznych musi zawierać warunek, aby aparaty odbiorcze we wszystkich swych częściach były budowane w kraju. Minister Przemysłu i Handlu może jednak udzielać koncesji i zezwoleń na radjostacje od-

biorcze z zastosowaniem aparatów lub ich części pochodzenia zagranicznego pod warunkiem uiszczania przez koncesjonarjuszy, względnie posiadaczy zezwoleń, dodatkowej opłaty, której wysokość ustanawia Minister Przemysłu i Handlu, mając na względzie rozwój i doskonalenie się rodzimego przemysłu radjotechnicznego.

Warunki udzielania zezwoleń na posiadanie i używanie radjostacji odbiorczych określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu, wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych. Zezwolenie takie może być cofnięte.

Minister Przemysłu i Handlu ma prawo kontroli czy są dotrzymywane warunki, pod któremi udzielono osobom prywatnym koncesji lub zezwolenia. Niedotrzymywanie warunków, pod któremi udzielono koncesji lub zezwolenia, jakoteż naruszenie postanowień niniejszej ustawy uprawnia Ministra Przemysłu i Handlu do cofnięcia koncesji lub zezwolenia. Na żądanie Ministra Spraw Wewnętrznych lub Ministra Spraw Wojskowych winien Minister Przemysłu i Handlu w takich wypadkach cofnąć koncesję.

Ar. 9. Zakładanie i używanie oddzielnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych, potrzebnych dla własnych celów poszczególnym władzom i urzędom państwowym, odbywa się po uprzedniem porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Jednakowoż Minister Spraw Wojskowych może zarządzić we własnym zakresie działania zakładanie, utrzymywanie i używanie oddzielnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych, służących do celów obrony Państwa i do celów służbowych. Ministrowie Przemysłu i Handlu i Spraw Wojskowych ustalą zasady i wypadki, w których władze wojskowe czynić to będą jedynie po porozumieniu się z zarządem Poczt i Telegrafu.

Minister Kolei zaś ma prawo zarządzać we własnym zakresie działania dla celów służbowych kolei państwowych zakładanie, utrzymywanie i używanie oddzielnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych i sygnałowych na terenach kolejowych.

Utrzymywanie i zawieszanie przewodów telegraficznych i telefonicznych, należących do rozmaitych władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, a zawieszonych na wspólnych słupach, jako też utrzymywanie słupów odbywać się będzie na podstawie porozumienia Ministra Przemysłu i Handlu z innymi zainteresowanymi ministrami, z zachowaniem zasady, że utrzymywanie wykonywa tylko jeden z zainteresowanych zarządów. Zasada ta nie wyklucza jednak samodzielnego działania organów każdego z zarządów przy usuwaniu zepsuć.

Art. 10. Bez koncesji wolno zakładać i utrzymywać w ruchu urządzenia telegraficzne i telefoniczne drutowe:

a) właścicielom gruntów w obrębie granic jednego i tego samego gruntu lub między gruntami, od siebie oddzielonemi, a należącymi do tego samego właściciela, lub połączonemi we wspólnym zarządzie gospodarczym, o ile odległość ich od siebie nie przenosi 25 kilometrów w linji powietrznej i o ile przewody nie przechodzą przez drogę publiczną lub wodę publiczną; o zamierzonej budowie takich urządzeń winien właściciel gruntu donieść właściwej dyrekcji Poczt i Telegrafu, dołączając plan gruntu i budowy linji;

b) właścicielom domów i zakładów przemysłowych w obrębie realności dla wewnętrznego użytku;

c) okrętom dla wewnętrznego porozumiewania się.

Prawo kontroli nad takiemi urządzeniami sprawuje Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 11. Upoważniony do posiadania prywatnej stacji radjotelegraficznej lub radjotelefonicznej jest obowiązany do zachowania w tajemnicy wiadomości, które przejął, a które nie były dla niego przeznaczone, i ujawnić je może jedynie urzędom państwowym.

Art. 12. Wytwórnie, zajmujące się produkcją aparatów radjotelegraficznych lub radjotelefonicznych, oraz przedsiębiorstwa, handlujące takiemi aparatami, winny zarejestrować się w Generalnej Dyrekcji Poczt i Telegrafu oraz prowadzić szczegółowy wykaz tych aparatów i ich nabywców.

Nabywcy, z wyjątkiem państwowych władz cywilnych i wojskowych, muszą przy kupnie wykazać się koncesją lub zezwoleniem.

Art. 13. Przy zakładaniu urządzeń telegraficznych i telefonicznych przysługuje Państwu i jego organom prawo umieszczania, bez odszkodowania, przedmiotów technicznych na publicznych drogach, na placach, mostach, wodach i ich brzegach, oraz na gruntach kolejowych, tudzież prawo umieszczania takich przedmiotów, za odszkodowaniem, na prywatnych gruntach, pod i ponad niemi i używania do tych celów nieruchomości prywatnych. W razie niedojścia do skutku dobrowolnej umowy z prywatnymi właścicielami nieruchomości przysługuje Państwu prawo przymusu w drodze administracyjnej. Sprawy sporne co do wysokości odszkodowania rozstrzyga właściwy sąd na żądanie właściciela nieruchomości.

Takie same prawa przysługują koncesjonarjuszom prywatnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych o charakterze publicznym, przeznaczonych do powszechnego użytku, w wykonywaniu warunków koncesji.

Art. 14. Zarządowi Poczt i Telegrafu przysługuje prawo umieszczania godeł, skrzynek listowych i automatów na wszystkich objektach i miejscach dostępnych dla publiczności, bez uiszczenia jakichkolwiek opłat na rzecz właścicieli.

Nikomu nie wolno używać godeł pocztowych, telegraficznych i telefonicznych, jako też sygnałów pocztowych bez zezwolenia zarządu Poczt i Telegrafu.

Godła ustala Rada Ministrów na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 15. Tajemnica listów i innych przesyłek pocztowych, telegramów i rozmów telefonicznych jest nienaruszalna.

Za naruszenie tajemnicy uważa się również udzielanie jakichkolwiek wiadomości osobom trzecim o przesykach pocztowych i korespondencji telegraficznej i telefonicznej.

Zatrzymywanie, przeglądanie, zajęcie i otwieranie przesyłek pocztowych oraz telegramów i udzielanie o nich wiadomości jest dopuszczalne tylko w wypadkach, prawem przewidzianych.

Postanowienia ustępu 1—3 niniejszego artykułu mają zastosowanie również do koncesjonarjuszy prywatnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych, przeznaczonych do powszechnego użytku, oraz do ich personelu.

Uszkodzone przesyłki pocztowe, z wyjątkiem listów zamkniętych, jako też przesyłki nie doręczalne ,mogą być otwarte przez urzędy pocztowe w trybie, przewidzianym ordynacją pocztową.

Odnośnie do korespondencji zagranicznej przepisy trzech pierwszych ustępów niniejszego artykułu mają zastosowanie wyłącznie na zasadach wzajemności.

Przesyłki, nadawane w stanie otwartym, nie korzystają z ochrony tajemnicy pocztowej; nie uwalnia to atoli poczty od zachowania tajemnicy tej korespondencji wobec osób prywatnych.

Art. 16. Przesyłek, powierzonych poczcie, nie wolno ze skutkiem prawnym zająć ani sądownie, ani w jakikolwiek inny sposób, ani też obciążyć zastawem, dopóki nie będą oddane odbiorcy lub zwrócone nadawcy.

Wyjątki dopuszczalne są tylko na podstawie obowiązujących ustaw państwowych.

Art. 17. Minister Przemysłu i Handlu oznacza opłaty i określa warunki, pod jakiemi odbywać się ma przyjmowanie, przesyłanie i doręczanie przesyłek pocztowych i telegramów oraz używanie telefonów, nie naruszając konwencji międynarodowych.

Warunki te zawierać będą ordynacje: pocztowa, telegraficzna i telefoniczna.

W przedmiocie odpowiedzialności Skarbu Państwa za przyjęte w obrębie wewnętrznym do przewozu przesyłki pocztowej i za telegramy obowiązują—aż do czasu osobnego ustawowego unormowania tejże odpowiedzialności — przepisy rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 29 sierpnia 1919 r. w przedmiocie odpowiedzialności zarządu pocztowego za krajowe przesyłki pocztowe i telegramy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 441).

Przepisy rozporządzenia, wyżej wymienionego, mają analogiczne zastosowanie do służby telefonicznej.

Minister Przemysłu i Handlu władny jest podwyższać lub zniżać wysokość odszkodowań, przewidzianych w powołanem wyżej rozporządzeniu Ministra Poczt i Telegrafów.

Prawa abonentów państwowych urządzeń telefonicznych mogą być cedowene na osoby trzecie tylko w wypadkach i pod warunkami, które określi Minister Przemysłu i Handlu.

Osoby fizyczne lub prawne, które otrzymują koncesję lub zezwolenie na urządzenie telegraficzne lub telefoniczne w myśl art. 8 niniejszej ustawy, obowiązane są przez cały czas trwania koncesji lub zezwolenia uiszczać za używanie lub eksploatowanie urządzeń opłatę, której wysokość oznacza Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Minister Przemysłu i Handlu władny jest zwalniać z tych opłat instytucje naukowe i osoby, pracujące naukowo.

Art. 18. Każdy ma prawo do korzystania z urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych państwowych i koncesjonowanych, przeznaczonych do powszechnego użytku, pod warunkami, określonemi w ordynacjach pocztowej, telegraficznej i telefonicznej, względnie w dokumentach koncesyjnych.

Prywatny ruch pocztowy, telegraficzny i telefoniczny może być rozporządzeniem Rady Ministrów czasowo wstrzymany lub ograniczony na całym obszarze Państwa lub na jego części.

Art. 19. Kolejowe urzędy telegraficzne wykonywają pomocniczo służbę telegraficzną nadawczą i oddawczą w zakresie płatnych telegramów państwowych i prywatnych, o ile to ze względu na techniczne urządzenia i ich obsługę jest możliwe bez uszczerbku dla ruchu kolejowego.

Warunki wykonywania tej służby określi rozporządzenie, które wyda Minister Przemysłu i Handlu wspólnie z Ministrem Kolei Żelaznych.

Art. 20. Należytości pocztowe, telegraficzne i telefoniczne z tytułu niezapłaconego lub niedopłaconego porta i innych opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych ściągane być mogą w drodze administracyjnej podobnie jak należytości skarbowe.

Art. 21. Minister Przemysłu i Handlu ma wyłączne prawo wydawania znaczków pocztowych, nadruków pocztowych, nalepek i płatnych druków pocztowych, telegraficznych i telefonicznych oraz oznaczenia ich wartości.

Nalepki i płatne druki pocztowe, telegraficzne i telefoniczne mogą być wydawane przez osoby prywatne tylko dla własnego użytku, za zezwoleniem Ministra Przemysłu i Handlu.

Wytwarzanie, sprzedaż i rozpowszechnianie znaczków, nadruków, nalepek i druków, naśladujących znaczki pocztowe, nadruki pocztowe, nalepki i płatne druki pocztowe, telegraficzne i telefoniczne w ten sposób, że mogłyby być uważane za wydane przez zarządy pocztowe, jest wzbronione.

Pod względem ochrony prawnej znaczki, nalepki i nadruki pocztowe, wydane przez zarządy pocztowe zagraniczne, traktowane są narówni ze znaczkami, nalepkami i nadrukami pocztowemi krajowemi.

Art. 22. Pokwitowania pocztowe, telegraficzne i telefoniczne tak nadawcze, jak oddawcze są dokumentami publicznemi.

Art. 23. 1. Służbowe przesyłki pocztowe, telegramy i rozmowy telefoniczne władz, urzędów i organów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych są wolne od opłat.

2. Od opłat pocztowych są wolne:

a) przesyłki, dotyczące jeńców wojennych i osób internowanych, jakoteż przesyłki, przeznaczone dla tych osób lub przez nie wysyłane w granicach, ustalonych światową umową pocztową;

b) przesyłki poczty polowej w granicach, określonych przepisami dla poczt polowych.

3. Od opłaty telegraficznej są wolne:

a) telegramy meteorologiczne Państwowego Instytutu Meteorologicznego w Warszawie, jego stacji i obserwatorów;

b) telegramy, wysyłane przez jakiekolwiek osoby prywatne do właściwych władz państwowych o pomoc w wypadkach napadów rabunkowych, pożarów, powodzi, katastrof kolejowych i innych nieszczęść, spowodowanych żywiołowemi zdarzeniami;

c) telegramy władz wojskowych w czasie mobilizacji i wojny.

4. Od opłaty telefonicznej są wolne:

a) rozmowy telefoniczne władz wojskowych w czasie mobilizacji i wojny;

b) doniesienia telefoniczne, wysyłane trybem i w wypadkach, przewidzianych w ust. 3 lit. b) tego artykułu.

Pozatem nikt nie ma prawa do bezpłatnego korzystania z poczty, telegrafu i telefonu.

Wysokość należytości, jakie płacić ma Pocztowa Kasa Oszczędności zarządowi Poczt i Telegrafu za jego świadczenia w myśl art. 5 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 48 poz. 297) i Rozdziału VI Statutu Organizacyjnego Pocztowej Kasy Oszczędności, ogłoszonego w wymienionym Dz. Ust. Rz. P., określi corocznie Rada Ministrów na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu.

Opłaty pocztowe za zwykłe i polecone przesyłki listowe innych władz i urzędów państwowych, jak również opłaty pocztowe za zwykłe i polecone przesyłki listowe władz i urzędów samorządowych, nadawane w wykonaniu poruczonego zakresu działania, będą uiszczane ryczałtem przez zwierzchnie państwowe władze centralne.

Wysokość ryczałtu ustala Minister Przemysłu i Handlu.

Warunki i zasady ryczałtowania określi rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 24. Nieruchomości prywatne lub ich części, będące w używaniu poczty, telegrafu i telefonu, są wolne od kwaterunku i rekwizycji, ruchomości — od rekwizycji i zajęcia.

Art. 25. Poczta ma prawo do bezpłatnego używania promów.

Poczta jest zwolniona od opłat mytniczych, kopytkowych i mostowych i nie może być pociągana do udziału w kosztach budowy i utrzymania dróg publicznych.

Art. 26. W razie powodzi, zasp śnieżnych lub innych szczególnych trudności w przebyciu dróg publicznych poczta ma prawo używać dróg prywatnych. Nadto poczta ma prawo w tych wypadkach przejeżdżać przez prywatne grunty i łąki przy zachowaniu przez właścicieli prawa żądania odszkodowania.

Art. 27. Na dany sygnał pocztowy muszą być bezzwłocznie otwierane rogatki, zapory oraz dokonywane przewozy promami, a wszystkie zaprzęgi mają ustępować na drogach, o ile to może nastąpić bez widocznego niebezpieczeństwa. Odnośnie do otwierania zapór kolejowych obowiązują przepisy kolejowe.

Mieszkańcy przydróżni obowiązani są na wezwanie pośpieszyć poczcie z pomocą za stosownem wynagrodzeniem, które na żądanie wyznaczy zarząd Poczt i Telegrafu.

Art. 28. Winny zakładania lub utrzymywania w ruchu urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych wbrew postanowieniom niniejszej ustawy, jeżeli dany czyn według ustaw karnych nie stanowi przestępstwa, zagrożonego karą surowszą, będzie karany więzieniem do sześciu miesięcy i grzywną do pięciu tysięcy złotych, lub jedną z tych kar.

Na obszarze, na którym obowiązuje austrjacki kodeks karny z roku 1852, orzeka się zamiast więzienia areszt ścisły.

Równocześnie z karą można orzec konfiskatę urządzeń na rzecz Państwa.

Właściwe do orzekania są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 29. Winny przyjmowania, przesyłania lub doręczania przedmiotów, w art. 2 wymienionych, a nie wyjętych z pod prawa wyłączności państwowej w art. 3, będzie karany grzywną do tysiąca złotych, o ile dany czyn według ustaw karnych nie stanowi przestępstwa, zagrożonego karą surowszą.

Jeżeli winny dopuszcza się czynu, wymienionego w ustępie pierwszym tego artykułu, zawodowo, będzie karany aresztem do jednego miesiąca, obok którego można orzec grzywnę do tysiąca złotych.

Właściwe do orzekania są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 30. Winny umyślnego przeszkadzania organom państwowym w wykonywaniu kontroli zgodnie z niniejszą ustawą, jeżeli dany czyn według ustaw karnych nie stanowi przestępstwa, zagrożonego karą surowszą, będzie karany aresztem do jednego miesiąca i grzywną do tysiąca złotych, lub jedną z tych kar.

Właściwe do orzekania są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 31. Winny sprzedaży znaczków pocztowych i płatnych druków pocztowych, telegraficznych i telefonicznych po cenie wyższej od nominalnej, o ile dany czyn według ustaw karnych nie stanowi przestępstwa, zagrożonego karą surowszą, będzie karany aresztem do jednego miesiąca i grzywną do tysiąca złotych, lub jedną z tych kar.

Właściwe do orzekania są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 32. Winny przekroczenia postanowień art. 5, art. 8 ustęp 3, art. 11, art. 12, art. 21 ust. 2 i 3 i art. 27 tej ustawy, o ile przekroczenie to według ustaw karnych nie stanowi przestępstwa, zagrożonego karą surowszą, będzie karany grzywną do wysokości pięciu tysięcy złotych.

Właściwe do orzekania sa sądy powiatowe (pokoju).

Art. 33. Państwowe, cywilne i wojskowe, jakoteż samorządowe władze i urzędy mają obowiązek udzielania pomocy w wykonywaniu czynności urzędowych, pozostających w związku z utrzymaniem ruchu pocztowego, telegraficznego i telefonicznego.

Art. 34. Zarządy kolei państwowych i prywatnych są obowiązane, na żądanie zarządu Poczt i Telegrafu:

a) dostarczać na stacjach kolejowych, za umówioną opłatą, potrzebnych i odpowiednio przystosowanych lokali, magazynów i placów na cele pocztowe, telegraficzne i telefoniczne, uskuteczniać żądane przez zarządy Poczt i Telegrafu przeróbki w wynajętych lokalach za zwrotem kosztów;

b) wykonywać bezpłatnie konserwacje technicznych urządzeń kolejowych, wybudowanych dla celów pocztowych;

c) urządzać bezpłatnie dogodny dostęp z peronów do wszystkich torów, na których odbywa się ładowanie poczty;

d) dostarczać za zwrotem kosztów własnych, na żądanie zarządu Poczt i Telegrafu, materjałów opałowych dla lokali, używanych na stacjach kolejowych dla celów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych;

e) wydzierżawiać, w miarę rozporządzalności, place pod budowę domów mieszkaniowych dla funkcjonarjuszów zarządu Poczt i Telegrafu i na inne potrzeby w służbie pocztowej, telegraficznej i telefonicznej;

f) przy projektowaniu nowych i przebudowie lub rozszerzaniu istniejących stacji kolejowych uwzględniać potrzeby zarządu Poczt i Telegrafu.

Czasowe rozmieszczanie wzdłuż toru kolejowego, na wolnem powietrzu lub pod dachem, materjałów, służących do utrzymania linji telegraficznych i telefonicznych zarządu Poczt i Telegrafu, nie podlega opłacie.

Art. 35. Zarządowi Poczt i Telegrafu przysługuje prawo przewozu ładunku pocztowego wszystkiemi stałemi pociągami kolei państwowych

i prywatnych. Organom zarządu Poczt i Telegrafu przysługuje prawo wolnego dostępu na perony i tory kolejowe, gdzie tego wymagają ich obowiązki służbowe.

Odnośnie do przewozu ładunków pocztowych w oddzielnych wagonach, to zarządy kolei państwowych i prywatnych są obowiązane, na żądanie zarządu Poczt i Telegrafu:

a) włączać do każdego stałego pociągu pasażerskiego wagon pocztowy; włączenie drugiego wagonu pocztowego wymaga porozumienia zarządu Poczt i Telegrafu z zarządem kolejowym; obowiązek zarządu kolejowego przewiezienia ładunku pocztowego i wagonów pocztowych nie odnosi się do pociągów zbytkownych (luksusowych);

b) dostarczać odpowiedniego przedziału w wagonie kolejowym do przewiezienia ładunku, czy to pod zamknięciem, czy to pod dozorem funkcjonarjusza pocztowego i urządzać przedziały w wagonach kolejowych dla celów pocztowych za zwrotem kosztów;

c) przewozić zamknięte odsyłki pocztowe przez konduktorów kolejowych;

d) dostarczać krytych wagonów towarowych do przewozu ładunku pocztowego w pociągach mieszanych i towarowych, a w pociągach osobowych po uprzedniem porozumieniu między obu zarządami;

e) ogrzewać i oświetlać wagony pocztowe, przedziały pocztowe oraz oświetlać konwojowane wagony towarowe.

Art. 36. Jeżeli wagon pocztowy lub wagon kolejowy z przedziałem pocztowym z powodu uszkodzenia lub innej przyczyny musi być wycofany z obiegu, zarząd kolejowy jest obowiązany:

a) włączać zamiast niego inny wagon pocztowy lub wagon kolejowy lub wreszcie wyznaczyć stosowne miejsce dla przewozu ładunku pocztowego lub przynajmniej poczty listowej w tym samym lub w zastępczym pociągu;

b) udzielić pomocy przy przeładowaniu poczty.

Art. 37. Wagonów pocztowych z kompletnem urządzeniem wewnętrznem dostarcza zarząd Poczt i Telegrafu; wagony te mają być zgodne z planami, rysunkami i opisami, zatwierdzonemi przez Ministerstwo Kolei, i muszą odpowiadać warunkom technicznym, dotyczącym budowy taboru Polskich Kolei Państwowych.

Art. 38. Konserwację i naprawę bieżącą wagonów pocztowych i ich wewnętrznego urządzenia, jako też naprawę przedziałów pocztowych w wagonach kolejowych uskutecznia zarząd kolejowy na rachunek zarządu Poczt i Telegrafu, za zwrotem kosztów.

Koszty naprawy uszkodzonych wagonów i przedziałów pocztowych i odszkodowanie za zniszczone wagony i przedziały pocztowe ponosi zarząd kolejowy, jeżeli to uszkodzenie, względnie zniszczenie, nastąpiło z winy organów kolejowych.

Art. 39. Czyszczenie wewnętrzne wagonów pocztowych i przedziałów pocztowych, urządzonych w wagonach kolejowych, uskutecznia zarząd Poczt i Telegrafu.

Czyszczenie zewnętrzne uskutecznia zarząd kolejowy na własny rachunek.

Art. 40. Przejazd funkcjonarjuszów pocztowych, zajętych służbowo w wagonach pocztowych, przedziałach pocztowych wagonów kolejowych lub w krytych wagonach towarowych odbywa się bezpłatnie.

Art. 41. Wysokość należności, jakie zarząd Poczt i Telegrafu ma płacić zarządowi kolejowemu:

a) za przewóz wagonów pocztowych, krytych wagonów towarowych z ładunkiem pocztowym oraz za używanie przedziałów w wagonach kolejowych;

b) za przewóz zamkniętych odsyłek listowych przez konduktorów kolejowych i

c) za ogrzewanie i oświetlanie wagonów pocztowych, przedziałów pocztowych w wagonach kolejowych i za oświetlanie konwojowanych wagonów towarowych ustala Minister Kolei w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 42. Odpowiedzialność zarządu kolejowego wobec zarządu Poczt i Telegrafu za oddane zarządowi kolejowemu do przewozu przesyłki pocztowe określi Minister Kolei Żelaznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 43. Kolejowe rozkłady jazdy układa zarząd kolejowy w porozumieniu z zarządem Poczt i Telegrafu i o ile możności dostosowuje miejsce i czas postoju pociągów do potrzeb ruchu pocztowego.

Art. 44. Państwowe i prywatne zarządy Żeglugi Wodnej są obowiązane dostarczać zarządowi Poczt i Telegrafu, za umówioną opłatą, w obrębie budowli portowych i w taborze osobowym, oświetlonych i ogrzanych pomieszczeń dla urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych. Ilość, rozmiary i przeznaczenia tych pomieszczeń ustalone będą we wzajemnem porozumieniu zarządu Poczt i Telegrafu i zarządów Żeglugi.

Zarządowi Poczt i Telegrafu przysługuje prawo przewozu przesyłek pocztowych przez własne organa lub obsługę statków wszystkiemi środkami, służącemi do Żeglugi Wodnej. Należytość za te przewozy ustali Minister Przemysłu i Handlu z zarządami Żeglugi.

Organom zarządu Poczt i Telegrafu przysługuje prawo wolnego dostępu do tych części portów, w których ładuje się przesyłki pocztowe, i korzystanie ze wszystkich urządzeń portowych, należących do przedsiębiorstw, celem przewiezienia ładunku pocztowego oraz załadowania i wyładowania że statków.

Art. 45. Wszelkie koncesjonowane przewozowe przedsiębiorstwa zaprzęgowe i samochodowe są obowiązane, na żądanie zarzadu Poczt i Telegrafu, przewozić ładunek pocztowy przy pomocy własnych organów lub pod dozorem funkcjonarjuszów pocztowych, przedsiębiorstwa zaś samolotowe — za pośrednictwem własnych organów.

Wysokość wynagrodzenia, po uwzględnieniu przyznanych zarządowi Poczt i Telegrafu praw w koncesji, ustali Zarząd Poczt i Telegrafu w porozumieniu z odnośnemi przedsiębiorstwami.

Art. 46. Wydawanie przedsiębiorstwom, posługującym się prądem silnym, pozwoleń na budowę ich urządzeń winno być poprzedzone opinją zarządu Poczt i Telegrafu odnośnie do wpływu prądu na państwowe urządzenia telegraficzne i telefoniczne, służące do powszechnego użytku lub utrzymywane przez Zarząd Poczt i Telegrafu.

Koszty urządzeń, potrzebnych dla zabezpieczenia od szkodliwego wpływu prądu silnego przewodów telegraficznych i telefonicznych, wy-

mienionych w pierwszym ustępie, ponosi ta strona, która później buduje swe urządzenia.

Jeżeli do utrzymywania w ruchu zakładu elektrycznego o silnym prądzie potrzebna jest koniecznie osobna sieć telefoniczna, Minister Przemysłu i Handlu winien w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych udzielić koncesji, przewidzianej w art. 8 niniejszej ustawy.

Przedsiębiorstwa, posługujące się prądem silnym, są obowiązane do wykonania lub do zezwolenia na wykonanie odpowiednich urządzeń, koniecznych do zabezpieczenia urządzeń telegraficznych lub telefonicznych od wpływu prądu silnego.

Art. 47. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Równocześnie tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. Nr. 44 poz. 310) art. 11 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 48 poz. 297) i ustęp ostatni Rozdziału VI Statutu Organizacyjnego Pocztowej Kasy Oszczędności, ogłoszonego w Dz. U. R. P. z roku 1920 Nr. 48 poz. 297, art. 7 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 66 poz. 400), drugie zdanie art. 6 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalcznia chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 402) i wszelkie inne postanowienia prawne sprzeczne z niniejszą ustawą.

Postanowienia tej ustawy w niczem nie naruszają mocy postanowień ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r. o pocztach, radjotelegrafach, telegrafach i telefonach w czasie wojny (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 7 poz. 36).

Przywraca się moc obowiązującą przepisów uchylonych art. 11 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty. telegrafu i telefonu (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 310), w szczególności przepisów karnych, dotyczących podrabiania i przerabiania znaczków pocztowych (marek).

Art. 48. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi zainteresowanymi ministrami, a wykonanie art. 28, 29, 30, 31 i 32 — Ministrowi Sprawiedliwości.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów:
(—) W Grabski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

Minister Sprawiedliwości:
(—) W. Wyganowski.

137

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 16 lipca 1924 r. L. 2272/III w sprawie wymiaru prowizji prywatnym sprzedawcom znaczków pocztowych.

Na mocy art. 21 ustawy z dnia 3 czerwca o poczcie, telegrafie i telefonie, zarządzam:

§ 1. Prywatny sprzedawca znaczków pocztowych, działający na mocy zezwolenia właściwej władzy pocztowej, otrzymuje tytułem wynagrodzenia, prowizję od zakupionych w wyznaczonym mu urzędzie pocztowym, która wynosi:

2% od pierwszych 500 (pięćset) złotych, i

1% od kwot ponad 500 (pięćset złotych),

wpłaconych za znaczki, zakupione w ciągu jednego miesiąca.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1924 r., a równocześnie traci moc obowiązującą paragraf 8 rozp. Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 5 października 1922 Nr. 1892/III, w sprawie wydawania pozwoleń na sprzedaż znaczków i płatnych druków pocztowych i telegraficznych przez osoby prywatne (Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 46/1922 poz. 133).

§ 3. Wykonanie rozporządzenia powierza się urzędom (agencjom) pocztowym, które też obliczają i wymierzają prowizję.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

138

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 21 lipca 1924 r. Nr. 2430/III w sprawie podwyższenia maksymalnej stawki przekazów czekowych Pocztowej Kasy Oszczędności.

Na mocy art. 5 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 48 poz. 297) oraz § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1922 r. w sprawie wprowadzenia niektórych zmian i uzupełnień w ustawodawstwie o obrocie czekowym, obowiązującym na ziemiach górnośląskich województwa Śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 1048) — na wniosek Prezesa P. K. O. zarządzam, co następuje:

§ 1. Najwyższą stawkę przekazów czekowych Pocztowej Kasy Oszczędności ustala się na 2000 (dwa tysiące) złotych o ile przekazy czekowe mają być wypłacone w urzędach pocztowych, uczestniczących w obrocie żyrowym P. K. O. z oddziałami Banku Polskiego.

Urzędami tymi są: Bielsko 1 (Śląsk Cieszyński), Białystok 1, Brześć n/Bugiem 1, Bydgoszcz 1, Częstochowa, Drohobycz 1, Gniezno, Grodno 1, Grudziądz, Inowrocław, Jarosław 1, Jasło, Kalisz, Katowice, Kielce, Kołomyja, Kraków 1, Królewska Huta, Leszno 1, Lublin 1, Lwów 1, Łomża, Łódź 1, Nowy Sącz 1, Ostrów poznański, Piotrków tryb., Płock, Poznań 1, Poznań 3, Przemyśl 1, Radom, Rybnik, Rzeszów 1, Sosnowiec, Stanisławów 1, Starogard, Tarnów 1, Tarnopol 1, Tczew 1, Toruń 1, Warszawa 1, Wejherowo, Wilno 1 i Włocławek.

§ 2. Najwyższą stawkę przekazów czekowych P. K. O. które mają być wypłacone we wszystkich innych urzędach i agencjach pocztowych ustala się na 1000 (jeden tysiąc) złotych.

§ 3. Przepisy pocztowe o doręczaniu przekazów czekowych wraz z pieniędzmi — obowiązują nadal bez zmiany.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1924 r., a tem samem traci moc obowiązującą ustęp trzeci § 6 rozporządzenia mojego z dnia 17 kwietnia 1924 r. (Dz. urz. Gen. Dyr. P. i T. Nr .18/1924 poz. 83).

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

Zarządzenia.

139

Zwrot kosztów za umundurowanie.

W myśl artykułu 19 ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska, (Dz. Ustaw Nr. 116 z dn. 9/X 1923 r.), na mocy którego stali niżsi funkcjonarjusze otrzymują umundurowanie za zwrotem 25% kosztów jego wartości, niniejszem zarządza się, iż wszyscy niżsi funkcjonarjusze pocztowi, którzy otrzymali umundurowanie po dniu 1/X 1923 r. mają zwrócić 25% wartości kosztów umundurowania.

Dyrekcje P. i T. oraz Inspektorat P. i T. w Katowicach przy wydawaniu mundurów mają pobierać 25% kosztów umundurowania, względnie obciążą przypadającą kwotą niższego funkcjonarjusza tak, aby przy najbliższych poborach należność została potrącona.

L. 2384/IX z dnia 16 lipca 1924 r.

140

Wprowadzenie w obieg pocztowych znaczków opłaty 25 i 40 gr.

W związku z rozporządzeniem z dnia 14/IV r. b. Nr. 1288/IX (Dz. Urz. Gen. Dyr. P. i T. Nr. 18 z 1924 r.), wprowdza się w obieg pocztowe znaczki opłaty 25 i 40 gr.

Kolor znaczków 25 gr. jest wiśniowy, znaczków zaś 40 gr. ciemnogranatowy. Rysunek i wymiar tych znaczków są identyczne, jak na znaczkach wyszczególnionych w zacytowanem wyżej rozporządzeniu.

L. 1790/IX z dnia 9 lipca 1924 r.

141

Listy z podaną wartością do Palestyny, Syrji i Wielkiego Libanu.

1. Od dnia 1 sierpnia 1924 r. dopuszcza się listy z podaną wartością do Palestyny, Syrji i Wielkiego Libanu, a mianowicie do następujących miejscowości:

a) *w Palestynie:* Acre, Afule, Beersheba, Beisau, Bir Yacob (Bir Salem)), Gaza, Haifa, Hedera (Khudeira), Jaffa, Jenin, Jerusalem, Ludd, Ludd Junction, Ludd Village, Majdal, Nablus, Rtah, Tikrah (Mulebbis), Remleh, Rehoboth, Samakh, Sarafand, Tel Aviv, Tulkarem i Zicrin Jacob.

b) *w Syrji i Wielkim Libanie:* Alep, Alexandrette, Aley, Antioche, Baabda, Baalbeck, Batronn, Bekfaya, Beyrouth (Beirut), Broumana, Damas Deir El Zor, Deraa, Djounich, Hama, Hammana, Homs, Lattaquie (Latakia), Mabatli, Mismih, Rihanie, Saida de Syrje, Tripoli de Syrie, Tyr Zahle i Zebdani.

2. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17 lipca 1922 r. L. 2278/VI w sprawie zaprowadzenia wymiany listów z podaną wartością z zagranicą i przepisy wykonawcze do tego rozporządzenia (Dz. Urz. Nr. 31 z 1922 r. poz. 72) mają być stosowane w obrocie z Palestyną, Syrją i Wielkim Libanem.

3. Listy z podaną wartością do Palestyny, Syrji i Wielkiego Libanu mogą być wysyłane zależnie od życzenia nadawców za pośrednictwem bądź czeskosłowackiego, bądź niemieckiego zarządu pocztowego.

Listy kierowane przez Czechosłowację mają urzędy nadawcze wysyłać do urzędu wymiany Kraków 2, listy zaś kierowane przez Niemcy —

Francję do urzędu wymiany Poznań 3, skąd w przechodzie otwartym będą wydawane dotyczącym zagranicznym urzędom wymiany.

L. 5442/VII z dnia 16 lipca 1924 r.

Okólniki.

Przechowywanie i ewidencja książeczek wkładkowych w obrocie oszczędnościowym P. K. O.

Zdarzyło się, że urzędnik pocztowy wydał zgłaszającemu się interesantowi nową niezapisaną książeczkę wkładkową, przed wypełnieniem „karty informacyjnej" i przed uiszczeniem przez niego pierwszej wkładki oszczędnościowej. W następstwie tego nieopatrznego postępowania ze strony urzędnika pocztowego, interesant popełnił nadużycie, którego ofiarą padł urzędnik pocztowy, zobowiązany pokryć powstałą szkodę Skarbu Państwa.

Z powyższego wynika, że urzędy pocztowe nie stosują się do postanowień „Instukcji dla urzędników pocztowych, obowiązującej przy wykonywaniu czynności dla Pocztowej Kasy Oszczędności w Warszawie" (Wydawnictwo z roku 1919 nakładem P.K.O. Warszawa, okładka zielona).

Wobec tego przypomina się, że:

1) Ilość wydanych urzędowi pocztowemu (agencji) książeczek wkładkowych, utrzymuje Pocztowa Kasa Oszczędności w ścisłej ewidencji, a urząd pocztowy odpowiada zarówno za ilość otrzymanych książeczek, jakoteż za prawidłowość użycia każdej poszczególnej książeczki wkładkowej.

2) Zapas próżnych książeczek wkładkowych należy przechowywać w kasie, narówni z gotówką i zapasem znaczków pocztowych i druków płatnych.

3) Książeczki wkładkowe należy wydawać w porządku numerycznym i notować w spisie zapasowych książeczek: datę wydania książeczki, tudzież nazwisko, imię i miejsce zamieszkania wkładającego.

4) Interesant winien *najpierw* wypełnić „kartę informacyjną" następnie złożyć wkładkę oszczędnościową, poczem urzędnik pocztowy wypełnia pierwszą stronicę książeczki wkładkowej, wpisuje uiszczoną wkładkę w książeczce i do wykazu wkładek, a wreszcie przedstawia książeczkę interesantowi, celem wpisania w niej własnoręcznego podpisu. Złożenie tego podpisu musi się odbyć w obecności urzędnika pocztowego.

Za wszelkie skutki wydanych nieprawidłowo książeczek oszczędnościowych, winni odpowiadać będą materjalnie, niezależnie od ich odpowiedzialności administracyjnej i dyscyplinarnej.

L. 2426/III z dnia 9 lipca 1924 r.

Zwrot książek oszczędnościowych waluty markowej do P. K. O.

Przypomina się urzędom (agencjom) pocztowym zarządzenie z dnia 17 kwietnia 1924 r. Nr. 1291/III, ogłoszone w Dz. Urz. Gen. D. P. i T.

Nr. 18/1924 poz. 83 w sprawie odesłania do Pocztowej Kasy Oszczędności w Warszawie wszystkich próżnych książeczek wkładkowych od Nr. 1 do 100.000 i od Nr. 150.000 do 200.000, tudzież ponad 300.000.

Książeczek tych nie wolno wydawać publiczności, gdyż na wkładki w walucie złotej przeznaczono książeczki od Nr. 200.001 do 300.000, ponadto każda książeczka musi być zaopatrzona pieczątką „waluta złota".

Niestosujący się do wymienionego zarządzenia będą pociągnięci do odpowiedzialności.

L. 2526/III z dnia 15 lipca 1924 r.

Kolor znaczków dopłaty pierwszej emisji złotowej.

Wprowadzone w obieg znaczki pocztowe dopłaty waluty złotowej (zobacz Dz. Urz. G. D. P. i T. Nr. 28/1924 poz. 133) utrzymane są w kolorze bronzowym.

L. 2092/IX z dnia 14 lipca 1924 r.

Zaprowadzenie obrotu pieniężnego w agencjach Chocieńczyce, Trybuszki i Horodno Stolińskie.

Agencje pocztowe Chocieńczyce, Trybuszki i Horodno Stolińskie podjęły z dniem 20 czerwca 1924 roku obrót pieniężny zapomocą listów wartościowych i przekazów pocztowych oraz obrót oszczędnościowy i czekowy P. K. O.

L. 2337/VI z dnia 11 lipca 1924 r.

Sprostowanie.

W Dz. Urz. G. D. P. i T. Nr, 28 r. 1924 poz. 131 str. 430 w przedostatnim ustępie zamiast „Telegramy niedoręczalne niewymienione pod b", ma być „Telegramy niedoręczalne *wymienione* pod b".

KONKURSY.

Na stanowisko naczelnika urzędu p.-t. II klasy Baranowicze, z uposażeniem grupy VII.

Podania w drodze służbowej nadsyłać należy do Dyrekcji P. i T. w Wilnie, w terminie trzytygodniowym.

L. 38006 z dnia 10 lipca 1924 r.

na posadę kierownika urzędu pocztowo-telegraficznego IV klasy w Klecku, z uposażeniem IX st. sł.

Termin do wnoszenia podań w drodze służbowej do Dyr. P. i T. w Wilnie — 3 tygodnie.

L. 36764/24 z dnia 11 lipca 1924 r.

na posadę kierownika urzędu VI kl. w Krzywiczach, powiatu wilejskiego.

O posadę tę mogą się ubiegać urzędnicy XI i XII st. sł. oraz egzaminowani niżsi funkcjonarjusze trzech najwyższych stopni płac. Warunki

konkursu na posadę kierownika urzędu VI kl. są zawarte w Dz. Urz. M. P. i T. Nr. 18 z roku 1923.

Lokal pod urząd jest zapewniony przez gminę bezpłatnie na przeciąg czasu trzech lat, licząc od chwili uruchomienia urzędu.

Termin do wnoszenia podań w drodze służbowej do Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Wilnie — 3 tygodnie.

L. 37281/I z dnia 9 lipca 1924 r.

Dział urzędowy Dyrekcji Poczt i Telegrafów.

BYDGOSZCZ:

Wiadomości osobowe.

Mianowania:

Praktykantem pocztowym: *Popławski Tadeusz* — Białośliwie, *Mech Tadeusz* — Chełmno, *Truś Józef* — Dąbrowa, *Trzciński Feliks* — Działdowo, *Bąk Władysław* — Drzycim, *Zadrzycki Tadeusz* — Gdynia, *Kowalkoski Franciszek*—Lubawa, *Krzemiński Ludwik*— Luzino, *Luckner Telesfor* — Osie, *Wójcik Paweł* i *Herman Adam* — Toruń 1, *Ćwiek Piotr* — Nakło.

Przeniesienia:

Bartosz Władysław, referent Dyrekcji Poczt i Telegr. w Wilnie do Dyr. P. i T. w Bydgoszczy, *Wołoszyn Józef* st. sekret. p. z Dyr. P. i T. w Bydgoszczy do u. telegr. Bydgoszcz, *Orlewicz Bolesław* sekretarz p. z Brodnicy do Działdowa, *Kalita Piotr* prak. p. z Bydgoszczy 2 do Nakła, *Meszyński Walerjan* prak. p. z Bydgoszczy 2 do Nakła, *Mierzwicki Feliks* prak. p. z Czerwińska do Wejherowa, *Frącek Władysław* prak. p. z Gdyni do Nowego, *Orlikowski Leon* st. sekr. p. z ut. Grudziądz do Mokrego, jako kierownik Up.,*Waszyńska Joanna* asystent poczt. z Jabłonowa do Torunia 1, *Pinker Jan* prak. p. z Kościerzyny do Pelplina, *Zadrożyński Wacław* urzędnik kontraktowy IX st. sł. z Urzędu Radjotelegr. Grudziądz do Warszawy, *Dmowski Jan* prakt. p. z Kowalewa do Torunia 2, *Jagodziński Kazimierz* asystent p. z Nakła do Torunia 2, *Michno Władysław* asystent p. z Nakła do Tczewa 2, *Bremer Otto* asyst poczt. z Pelplina do Kościerzyny, *Tymusz Stanisław* prakt. p. z Subkowy do Torunia 2, *Gutt Jan* prakt. p. z Torunia 1 do Jabłonowa, *Daniec Józef* st. sekret. p. z Torunia 2 do Ut. Toruń, *Biesiadecki Antoni* st. sekret. p. z Torunia 2 do Gdyni, *Bielecki Józef* st. sekret. p. z Torunia Ut. do Torunia 1.

Rezygnacje:

Piasecka Regina asyst. p. U. tel. Bydgoszcz, *Nowakowska Władysława* sekret. p. — Miasteczko.

Zwolnienia:

Życzkowski Romuald prakt. p. — Golub, *Nowakowska Lucyna* prakt. p. U. telegr, Toruń.

Przeniesienia w stan spoczynku:

Watzek Antoni radca pocztowy Dyr. P. i T. Bydgoszcz, *Nowakowski Bernard* st. sekret. p. Up. Lubawa, *Pellowski Józef* st. sekret. p. i *Stroiński Juljusz* st. sekret. p. Up. Toruń 1.

Skon:

Knopp Józef asyst. poczt. w Toruniu 1.

LWÓW:

Stan posiadanych plombownic.

Przy rewizji ambulansów stwierdzono wielokrotnie, że plomby użyte do zamknięcia odsyłek nie posiadały zupełnie odcisków plombownicy i wyglądały jak gdyby były zbite młotkiem. Wobec tego poleca *się wszystkim urzędom i agencjom tut. okręgu, by dokładnie zbadały obecny stan posiadanych plombownic* i przedstawiły tu odpowiednie wnioski co do koniecznego remontu (naprawy) lub wymiany plombownic na nowe.

L. 50726/4 z dnia 8 lipca 1924 r.

Konkursy:

Na posadę agenta pocztowego 2 stopnia w Stawczanach (powiat Gródek).

Termin do wnoszenia podań 3 tygodnie.

L. 2813/2 z dnia 7 lipca 1924 r.

na posadę agenta pocztowego 2 stopnia w Bednarowie (powiat Stanisławów).

Termin do wnoszenia podań 3 tygodnie.

L. 3218/2 z dnia 11 lipca 1924 r.

POZNAŃ:

Wiadomości osobowe.

Przeniesienia:

Specjał Stanisław sekr. z Gniezna do Janówca, *Kulikowski Włodzimierz* sekr. z Ostrowia do Rogoźna, *Przybylska Stefanja* asyst. z Poznania3 do Mosiny, *Wojtecka Aniela* asyst. z Międzychoda do Kościan, *Kaźmierczakówna Gertruda* asyst. z Swarzędzia do Grodziska, *Nowicka Marja* asyst. z Grodziska do Janówca, *Fintak Antoni* prakt. z Pakości do Gniezna.

Zwolnienie:

MintaMarcin st. sekr. Poznań 3, *Starkiewicz Zdzislaw* prak. Inowrocław.

Przeniesienia w stan spoczynku:

Biedowicz Józef, radca D. P. i T., *Gertych Kazimierz*, radca D. P. i T., *Andrzejowski Jakób*, str. sekr. — Środa, *Buczkowski Józef*, str.

sekr. — Inowrocław, *Podejma Walenty,* str. sekr. — Ostrów, *Sobkowski Wacław,* str. sekr. — Poznań 3.

Rezygnacje:

Maciejewska Jolenta, as. — Wągrowiec, *Maciaszkówna Zofja,* as. Urząd Telegraficzny Poznań.

Mianowania:

Barabasz Wiktor, praktykantem pocztowym, Leszno.

Dział nieurzędowy.

Każdy naczelnik urzędu, kierownik agencji, każdy urzędnik administracyjny i rachunkowy, powinien być dokładnie obznajmiony z przepisami personalnymi.

Komplet tych przepisów, zawierający prócz rysu systematycznego, 57 ustaw i rozporządzeń w pełnym tekście oryginalnym, zebrany jest w podręczniku p. t.

USTRÓJ PERSONALNY ZAKŁADU POCZTOWEGO
opracowany przez d-ra Konrada Pordesa, st. kom. poczt.

Cena 4 złote, z przesyłką 4 zł. 40 gr.

Zamówienia należy skierować do Oddziału 2 Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Krakowie.

Podręcznik ten jest również niezbędny dla tych, którzy przygotowują się do egzaminu pocztowego.

Adres Administracji: Gen. Dyrekcja Poczt i Telegrafów
Warszawa, Plac Napoleona № 8, II piętro, pokój № 4.
Cena prenumeraty na 3 kwartał 1924 r. — 2 zł. 50 gr.
Cena egzemplarza pojedyńczego 30 gr.
Cena ogłoszeń: 1 wiersz petitowy lub jego miejsce w kolumnie dwuszpaltowej: 10 groszy.

Druk. Państwowa № 25191. 17 VII. 24.